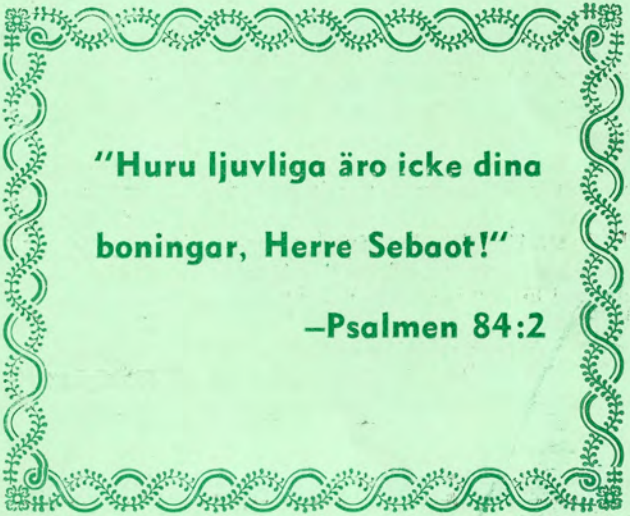

DAGNINGEN

**"Huru ljuvliga äro icke dina
boningar, Herre Sebaot!"**

—Psalmen 84:2

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO
JULI 1955

Gudsrikets folk.

(Övers. från the Dawn av broder E. A.)

"Därför säger jag eder, att Guds rike skall tagas från eder och givas åt ett folk, som bär dess frukt." Matt. 21: 43.

Orden i vår text voro uttalade av Jesus till de judiska religiösa ledarna. Innehållet i de föregående verserna klarlägger varför han började sin framställning med ordet "därför". Först är det liknelsen om, "en husbonde som planterade en vingård, och han satte stängsel omkring den och högg ut ett presskar därinne och byggde ett vaktorn. Därefter lejde han ut den åt vingårdsmän och for utrikes." (Matt. 21: 33).

"När sedan frukttiden nalkades, sände han sina tjänare till vingårdsmännen för att uppbära frukten. Men vingårdsmännen togo fatt på hans tjänare, och en misshandlade de, en annan dräpte de, en tredje stenade de." (Ves. 34, 35).

"Slutligen sände han till dem sin son, ty han tänkte: "De skola väl hava försyn för min son! Men när vingårdsmännen fingo se hans son, sade de till varandra: Denne är arvingen, kom, låt oss dräpa honom, så få vi hans arv." (v. 38).

Sedan Jesus hade omtalat liknelsen, frågade han sina åhörare vad de tänkte att vingårdens herre skulle göra med sådana otrogna vingårdsmän. De svarade honom: "Eftersom de hava illa gjort, skall han illa förgöra dem, och vingården skall han lämna åt andra vingårdsmän, som giva honom frukten, när tiden därtill är inne. (v. 40, 41) Jesus sade till dem: "Ja, haven I aldrig läst i skrifterna: "Den sten, som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten?" (v. 42)

Härefter börjar vår text med ordet "därför", emedan Israels folk hade följt sina religiösa ledare och intogo samma hållning som de otrogna vingårdsmännen i liknelsen, samtidigt som de förkastade "topphörnstenen", "därför skulle Guds rike tagas ifrån dem, och givas till ett folk, som bär dess frukt." (v. 43)

En liknande liknelse är framställd i Jes. 5: 1—7. I vers 7 under rättas vi om: "Att Herrens Sebaots vingård, det är Israels hus, och Juda folk är hans älsklingsplantering". I denna liknelse, som framställs av Jesaja, beskrivs vingården bliva ödelagd av Herren, emedan den endast bar vilda druvor när Herren väntade att den skulle bära äkta druvor, vilket berodde på vingårdsmännens otrohet.

Av båda dessa liknelser framgår det att mycket stod på spel för Israels folk genom Guds handlingssätt med dem. I vår text visas, att de voro erbjudna förmånen att bliva medarvingar med Jesus i det utlovade Messianska riket. I 2 Mos. 19: 5, 6 lovar Herren åt Israel, att om de höra hans röst och hålla förbundet, så skola de vara hans egendoms-folk framför alla andra folk, och de skola vara ett rike av präster och ett heligt folk. Guds handlingssätt med dem under det gamla förbundet var ägnat att fostra dem för denna höga ställning i framtiden.

Det avgörande provet kom för dem, när Jesus framträdde inför Israels folk som deras Messias och konung. För att de skulle vara förberedda att mottaga honom, när han kom, sändes Johannes döparen såsom Jesu förelöpare. Och han förkunnade: "Gören bättring, ty himmelriket är nära". (Enl. Diaglott övers. "Hans kungliga majestät från himmelen är nära." I grundtexten användes samma ord för "riket" som för den som representerar riket.) Men Israels folk togo icke emot honom såsom den utlovade Messias. Aposteln Johannes förklarar detta, när han säger om Jesus: "Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom. Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn." (Joh. 1: 11, 12).

För de andra blev han en stötesten över vilken de snavade och föllo, såsom det var förutsagt. "Den sten som byggnadsmännen förkastade,

har blivit en hörnsten" (topphörnsten). Ps. 118: 22; 1 Petr. 2: 7. (Petrus framställer i verserna 4—7 bilden av en Pyramid, där Jesus Kristus är topphörnstenen, efter vilken hela församlingen uppbygges till ett andligt hus, "ett heligt prästerskap".)

"Då nu översteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser, förstodo de att det var om dem, som han talade". (Matt. 21: 45). De förstodo att det var de, som skulle bliva avsatta och riket skulle tagas från dem och givas åt andra. Eftersom folket följde sina ledare, kom hela nationen under domen: "Edert hus skall komma att stå öde." (Matt. 23: 38).

Ehuru dessa historiska fakta om Israels folk är av stor betydelse i förbindelse med Guds plan, är det av ännu större betydelse att rätt förstå vad som var orsaken till deras förkastelse, och varför de flesta av dem gingo förlustiga den högsta platsen i riket, vilken först var erbjuden dem. Det slutliga fallet kom för "deras otros skull". Om deras misslyckande och de bestraffningar som de fingo mottaga, säger aposteln Paulus: "Detta vederfors dem för att tjäna till en varning och det blev upptecknat till lärdom för oss." (1 Kor. 10: 11).

GUDS FOLK.

Det grekiska ordet, som förekommer i vår text och vilket blivit översatt med "ett folk", betyder en ras, släkt eller stam. Det judiska folket hade Abraham till sin stamfader, men i gamla Testamentet omtalas många andra släkter som ett folk. — Hittéerna, Amoréerna, Jebuséerna och andra. Därför när Jesus talar om "ett folk", som riket skulle givas åt, är det i denna begränsade mening, av ett andligt släkte eller en familj, som också kallas för "trons husfolk".

Denna familj består av Guds barn, eller Guds söner. Att hoppet om riket är givet åt dem, visas tydligt av aposteln Paulus, när han skriver: "Anden själv vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn. Men äro vi barn så äro vi också arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med honom, för att vi också med honom må bliva förhärligade. (Rom. 8: 16, 17).

Aposteln Petrus talar också om detta folk till vilket riket blev givet, när han skriver: "I ären ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus. I som förut icke vore ett folk, men nu ären ett Guds folk." 1 Petr. 2: 9, 10). Petrus syftar tydligt här på de troende, som icke voro judar efter köttet, men som genom tron hade mottaget Kristus som sin återlösare, och invigt sig till att efterfölja i Jesu fotspår. Förmånen att tillhöra detta folk är emellertid ej begränsad endast till hedningar som omvända sig, utan även enskilda judar, som omvända sig till Herren, kunna också tillhöra detta folk. I verkligheten var det judar som först mottogo Kristus, och åt dem gav han makt att bliva Guds barn.

Detta nya folk är ett nytt folk i den meningen att det är trons "säd" eller släkte, sammansatt av nya skapelser i Kristus. Det betyder ingenting av vad nationalitet de äro. Paulus betonar detta när han skriver: "Ty I alla, som haven blivit döpta till Kristus, haven iklätt eder Kristus. Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna; alla ären I ett i Kristus. Hören I nu Kristus till, så ären I därmed ock Abrahams säd, arvingar enligt löftet". (Gal. 3: 27—29).

De som voro Abrahams avkomlingar efter köttet, togo för givet att de var den utlovade Abrahams "säd", som skulle välsigna alla jordens folk. Och de kunde blivit detta om de hade uppfyllt villkoren av tro och lydnad, såsom det var fastställt av Gud. Men nu blev denna stora ynnest tagen ifrån dem och blev given till ett nytt släkte, ett andligt folk, uttagna från alla folk, men avlade av en och samma ande, Guds ande, och sammanbundna i en familj genom trons och kärlekens band. Oberoende av ras och hudfärg, äro nu dessa den verkliga "löftets säd", d. v. s. det folk till vilket riket är givet.

INYPADE GRENDAR.

I brevet till romarna Kap. 11 skriver aposteln Paulus om samma sak, och använder olivträdet med dess grenar såsom en bild. Han liknar Abrahams avkomma som naturliga grenar i detta träd, och säger

att många av dem blevo avbrutna för deras otros skull. Därefter talar han om grenar ifrån ett vilt olivträd, vilka blivit inympade i det äkta olivträdet istället för de grenar som blivit avbrutna. Så visar han, att genom tro bliva vilda grenar inympade med de äkta grenarna och med dem få de del i det äkta olivträdets saftiga rot; vilket betyder att de bliva delaktiga av de dyrbara och mycket stora löften, vilka en gång uteslutande tillhörde Abrahams efterkommande efter köttet.

Dessa bliva emellertid Abrahams andliga "säd" på grund av tro, och det är nödvändigt att de förbliva i tro och lydnad om de skola få behålla sin ställning, såsom Abrahams andliga "säd". Paulus skrev: "Ty har Gud icke skonat de naturliga grenarna, så skall han icke heller skona dig". (v. 21).

GUDES BARMHÄRTIGHET.

Vi kunna tacka Gud för förvisningen genom hans ord, att ehuru Israel blivit förkastat såsom de enda arvingarna till löftet om riket, så innebär ej detta att de skola gå förlustiga tillfället till frälsning genom återlösaren, Kristus Jesus. Paulus förklarar, att när hedningarna i fulltalig skara hava kommit in, vilket betyder, när hela antalet, (— som är bestämt av Gud —) till att bliva delaktiga med Jesus i hans rike, — blivit utkallade från världen, och om de ha gjort sin kallelse och utkorelse fast samt varit trogna intill döden, — då skall hela Israel bliva frälst, såsom det är skrivet: "Från Sion skall förlossaren komma, han skall skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. Och när jag borttager deras synder, då skall detta vara det förbund, som jag gör med dem". Rom. 11: 25—27.

Ja, "hela Israel skall bliva frälst", sedan "Guds folk", Abrahams andliga säd blivit uttagna och förhärligade i den första uppståndelsen. Då skola dessa få regera med Kristus, under de tusen åren. Då skola även alla hedningar, och alla folk som äro uppkallade efter hans namn, (namnkristenheten) givas tillfälle till frälsning. "Men", som Paulus skriver i Rom. 11: 7. "Vad Israel (efter köttet) står efter, det har det icke fått, endast de utvalda hava fått det, medan de andra blivit förstockade."

Israel stod efter att bli den utlovade "säden" och den kanal genom vilken välsignelse skulle komma till alla folk. Guds löften ingav dem förhoppningar i den riktningen. Dock förbisåg de att dessa löften voro villkorliga och fordrade tro och lydnad ifrån deras sida, för att de skulle bli delaktiga av dem, och dessutom ingick det i Guds plan att löftets säd skulle bli en andlig "säd", som skulle uttagas först.

Det är denna del av Guds plan, som Paulus kallar en "hemlighet". "Denna hemlighet, vilken är Kristus i eder, vårt härlighetshopp". (Kol. 1: 27). Han framställer samma sak i Rom. 5: 2, där han skriver: "Genom Kristus hava vi fått tillträde till den nåd, vari vi nu stå — och vi berömma oss i hoppet om Guds härlighet."

Aposteln Petrus för fram samma tanke när han skriver: Han (Gud) har skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I skolen i kraft av dem bli delaktiga av Guds natur." (2 Petr. 1: 4). Dessa löften tillhöra Guds barn, det folk till vilka riket blev givet.

Johannes skriver: "Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bli, det är ännu icke uppenbart. Men vi veta, att när han en gång uppenbaras, skola vi bli honom lika, ty vi skola se honom sådan han är." (1 Joh. 3: 1—3). Ja, Guds folk, som uttages under evangelieåldern, skall bli likt Kristus, vilken, när han uppstod från döden, blev högt upphöjd över änglar, väldigheter och makter, och blev sin Faders härlighets återsken och hans väsens avbild. (Hebr. 1: 3).

Likasom Jesus blev delaktig av Guds härlighet i uppståndelsen, så skola också de, som han giver makt att bli Guds barn, bli i uppståndelsen delaktiga av Guds härlighet. De judar som mottogo Jesus som den utlavade Messias, voro de första som räknades till detta nya "Guds folk". Därefter under hela evangelieåldern har kallelser utgått till både judar och hedningar — en inbjudan till att mottaga Kristus som sin återlösare och frälsare, försaka sig själv, och efterfölja honom och vara trogen intill döden.

Denna inbjudan, att efterfölja Jesus, beskrives av Paulus som Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus". (Fil. 3: 14). Det är en kallelse från ovan, från Gud, till att bli medarvingar med Jesus i hans rike. Under långa tider har denna del av Guds frälsningsplan varit en hemlig-

het. Judarna kunde icke förstå att hedningar skulle bli medarvingar till löfterna. Detta var en hemlighet tills Guds rätta tid kom för att uppenbara det.

Det är fortfarande en hemlighet för den stora massan av namnkris-tenheten. De dyrbara och mycket stora andliga och himmelska löfterna i Guds ord, uppfattas i allmänhet att tillhöra alla som slutligen skola bli frälsta. Den allmänna åsikten är, att alla frälsta skola gå till himmelen och de återstående bland människorna de "förlorade", skola lida evig pina i ett brinnande helvete eller en plågsam skärseld.

Men huru annorlunda är icke Guds plan. De himmelska löfterna tillhöra endast dem som i denna tid bli skickliggjorda att regera med Kristus. Och ändamålet med hans rike är att bereda ett tillfälle för hela den övriga mänskligheten att bli återställd till liv, som mänskliga fullkomliga varelser på jorden, och göra jorden till det paradisiska hem, som det var ursprungligen avsett för människan. Vilken underbar framtidsutsikt är inte detta för hela mänskligheten!

Och vilken stor förmån är det icke att vara delaktig av en himmelsk kallelse. (Hebr. 3: 1). Men villkoren för den himmelska kallelsen är fordrande, och det är endast om vi förbli i tron, och äro trogna intill döden, som vi kunna vinna segerlönen. Paulus giver oss en varning när han erinrar oss om, "att för sin otros skull blevo de naturliga grenarna bortbrutna. Hav då inga högmodiga tankar, utan lev i fruktan. Ty har Gud icke skonat de naturliga grenarna, så skall han icke heller skona dig, om du icke förbliver trogen i godheten (sanningen). (Rom. 11: 18—22).

BÄRA FRUKT.

Jesus sade att "Guds rike skall givas åt ett folk som bär dess frukt". Denna frukt är naturligtvis den rättfärdighet, som kommer genom tro och lydnad för Guds ord till att ödmjukt underordna sig de fordringar, som äro förenade med kallelsen från ovan. Som vi redan hava sett, ntgöres Guds nya "egendomsfolk" av dem, som under evangelieåldern bli Guds barn, och Paulus betonar att ett av villkoren är, "att vi lida med Kristus." (Rom. 8: 16, 17).

Att lida med Kristus innebär att vi representera honom såsom hans trogna sändebud. Det är ej tillräckligt att blott tro på honom. Att fröjdas över vad han betyder för oss är ej nog. Han har uppmanat sina efterföljare att vara "världens ljus", och om vi låta vårt ljus lysa, så skola vi finna, likasom Jesus gjorde, att mörkret hatar ljuset, och de som vandra i mörkret komma att motstå sanningen och dem som förkunna den. Men detta är ett av villkoren för barnskap, — "om vi eljest lida med honom".

När aposteln Johannes skrev: "Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart" — så tillägger han: "Och var och en som har detta hopp till honom, han renar sig, likasom Han är ren". (1 Joh. 3: 2, 3).

Den renhet som Johannes omtalar här är Guds måttstock för rättfärdighet, Hans vilja för sitt folk. Det innebär full lydnad för varje föreskrift och förebild i Guds ord. En av de föreskrifter som Herren har givit sitt folk är att de skola älska varandra.

Om vi utrota själviskhet i våra hjärtan, och vinnlägga oss om att bliva uppfyllda av Guds kärlek och låta oss ledas av dess principer, så komma vi att vara i harmoni med Jesu bergspredikan.

OFFERPRÄSTER.

Petrus uppmanar Guds folk (1. Petr. 2: 5) att låta sig uppbyggas till ett andligt hus, för att bliva ett "heligt prästerskap" som skall frambära andliga offer, vilka genom Jesus Kristus äro välbehagliga för Gud", Här framställles ett annat villkor för att tillhöra Guds folk, — att frambära offer. Detta var förebildat i Israels gudstjänstordning. Prästerna invigdes för att frambära offer, och nu äro vi, såsom Petrus förklarar, "ett heligt och konungsligt prästerskap". (1 Petr. 2: 5—9). Israels prästerskap frambar offer av djur, — tjurar, bockar och lamm, — men vi skola frambära *oss själva* till offer. Paulus skrev: "Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet att frambära edra kroppar till ett levande, heliga och Gud behagligt offer, eder förnuftiga gudstjänst". (Rom. 12: 1).

Att överlåta sig själv åt Gud, innebär ett överlåtande av allt vad vi äga eller hoppas att äga som mänskliga varelser. Vid invigningen åt Gud överlåta vi allt det vi äga åt honom. Därefter äro vi betraktade såsom förvaltare åt Gud. För att uppfylla villkoren för vår invigning fordras att vi äro trogna, och att vi varje dag använda de tillfällen som gives oss att tjäna Herren, sanningen och bröderna. Detta är en förnuf-tig gudstjänst, säger aposteln i Heb. 13: 16, "att göra gott, och dela med sig, ty sådana offer har Gud behag till".

Det bästa sätt på vilket vi kunna göra gott och dela med oss, är att förkunna sanningen, att förkunna Hans härliga gärningar, som har kallat oss ifrån mörkret till sitt underbara ljus, samtidigt som vi ej skola vara likgiltiga för andras timliga behov, och i synnerhet våra bröders. (se Gal. 6: 10).

"Ty om I det gören".

I Petrus andra brev 1: 3—11 påminnas vi om de villkor, som äro förenade med de "himmelska löftena". Dessa löften äro dyrbara och mycket stora, och i kraft av dem skola vi bliva delaktiga av Guds natur. "Vinnläggen eder därför", säger Petrus, "på allt sätt om att i eder tro bevisa dygd, (sinnesstyrka) kunskap, återhållsamhet, ståndaktig-het, (tålmod) gudaktighet, (pliktkärlek) broderlig kärlek och all-männelig kärlek. (gr. Agape, osjälvisk kärlek). Detta är den "frukt" som Herren söker hos alla dem, "vilka han har kallat ifrån mörkret till sitt underbara ljus."

Petrus tillägger: "Ty om detta finnes hos eder och mer och mer för-ökas, så tillstädjer det eder icke att vara overksamman eller utan frukt i fråga om kunskapen om vår Herre Jesus Kristus. Den åter, som icke har detta, han är blind och har förgätit, att han har blivit renad från sina förra synder".

"Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer om att göra eder kallelse och utkorelse fast. Ty om I det gören, skolen I aldrig någonsin komma på fall. Så skall inträdet i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike förlänas eder i rikligt mått".

Herrens närvaro.

(Föredrag av broder G. Russel-Pollock vid konventet i Köpenhamn 19—21 juni 1955. Översättning av br. Einar).

Br. Pollock höll fyra föredrag under konventet varav detta var det sista. Det hölls i vännerna Hasselgårds "smukke hjem" i Hellerup på konventets sista dag, den 21 juni, och blev höjdpunkten på det från början till slut uppbyggliga konventet.

Jag ämnar läsa de nio första verserna av 1 Tess. kapitel: "Men om tiderna och stunderna, mina bröder, haven I icke behov av att något skrives till eder, ty I veten själva väl, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördärv över dem, likasom födslovåndan över den havande kvinnan, och de skola icke kunna undfly. Men I, mina bröder, ären icke i mörker, så att den dagen skall överfalla eder såsom en tjuv, ty I ären alla ljusets barn och dagens barn, vi höra icke natten eller mörkret till. Låtom oss därför icke sova såsom de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra. Ty de som sova, de sova om natten, och de som dricka sig druckna, de äro druckna om natten, men vi som höra dagen till, låtom oss vara nyktra, iklädda trons och kärlekens pansar, med frälsningens hopp till hjälm, ty Gud har icke bestämt oss till vrede, utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus." —

Mitt ämne är:

"MÄSTAREN ÄR HÄR OCH KALLAR DIG".

Det är min fulla övertygelse att ämnet om Herrens närvaro borde givas en framstående plats ibland den gudomliga sanningens dyrbara juveler, en plats från vilken dess härliga och uppmuntrande strålar kan skina på den rättfärdiges stig som ett ljus, som skiner mer och mer till dess den fulla dagen kommit. Jag anser att det är Herrens vilja för dem som älska honom och igenkänna hans närvaro, att dessa skola tala om detta, att ofta tala därom med varandra, om deras gemensamma hopp och glädje och således, genom att samtala om detta ämne, kunna bliva en hjälp för varandra. När jag nu talar till er, ämnar jag inte att meddela eder någonting nytt. Jag ämnar att berätta för er om den

gamla, gamla sanningen, som alltfört är en gripande och ständigt ny sång. Jag ämnar att tala med er om sådant som ni har hört många gånger tidigare. Min strävan är att rätt och slätt uppfriska våra sinnen och vårt minne, så att vi såsom "väktare" må glädjas tillsammans över att få dela en stor sanning, och att vi gemensamt må få en klarare syn på det, som är Guds avsikt med oss i dessa sista dagar.

Bland bibelläsarna (forskarna) frågas det alltfört: "Är Herren närvarande?" Några fråga därför att de verkligen önskar att veta det. Några få hävdar den uppfattningen att han icke är närvarande och de utav oss, som verkligen tror att han är närvarande, försöka att uttänka bevis för att övertyga om motsatsen av våra tvivlande vänners tro. Några har sagt mig att det inte finnes någon biblisk grund för att Kristus skulle vara i verksamhet nu på jorden. Jag delar inte denna uppfattning. De borde dela vår övertygelse och vårt hopp. I det flydda var förutfattade meningar ett hinder för att se och glädjas över den *stora sanningen*. Låt det inte vara på samma sätt bland oss nu. När vår Herre Jesus var här på jorden första gången så väntade alla bland hans folk på honom. Men även då var det blott få som funno honom. Men de andra väntade på honom oaktat att de inte kände dagen för hans besök hos dem. Låt oss inte likna dem. Låt ingen av oss bliva överraskade på samma sätt som de blevo överraskade. På samma sätt är det idag. Alla väntar på honom. De säga att det nu är tid att vänta på honom liksom Israel gjorde det på sin tid. Det är ungefär tid för honom att komma. Men låt oss fråga dem: "Är ni säkra på att han inte redan har kommit?" Apostlarna, lärjungarna visste att han som lärt dem var Kristus, den levande Gudens Son. De kände sin besökelses dag, även om det fanns långt flera av dem som hade blivit lärda, vilka hade glömt händelserna som utspelades runt omkring dem.

Och på samma sätt är det i dag, många sova medan andra glädjas över Människosönens närvaro. Somliga äro druckna medan andra känna den tid i vilken de leva. De ha studerat Daniels "dagar". De förstå vad "skördebudskapet" betyder och de glädjas över deras "besökelsedag".

Vi känna alla till den fråga, som Jesu lärjungar riktade till honom:

"Vad skall vara tecknet för din tillkommelse och världens ände?" Eller enligt Rotherhams översättning: "Vad skall vara tecknet för din ankomst och tidsålderns slut?" Det är väl knappast nödvändigt för mig att tala om för er att det grekiska ordet "Parousia" betyder närvaro, icke ankomst. Det betyder "närvaro vid ett besök" icke "tillkommelse". Det betyder icke "världens ände" utan det betyder "denna tidsålders slut". Det vet vi. De, som grundligt studerat bibeln, veta och tror på Herrens tydliga återkomst och närvaro. Vi träffar en nu och då som tror det. För endast några dagar sedan sade en broder till mig: "Uppstod inte vår Herre Jesus såsom en andlig varelse?" och jag svarade: "Ja". Han frågade vidare: "Var vår Herre Jesus en ande-varelse när de Galileiska männen stodo och skådade upp mot himlen, då han försvann ur deras åsyn?" och åter svarade jag "Ja". Nåväl, om han var en ande-varelse då och var sedd, varför kan han inte bliva sedd under hans andra närvaro?

Jag vill inte använda mycken tid till att besvara denna fråga, men det faktum att en av våra bröder verkligen framställt denna fråga, så synes det mig att ett svar skulle vara berättigat. De flesta av oss vet svaret. Han var en ande då. Han blev dödad till köttet, men han blev en levandegörande ande enligt Guds ord. Men han hade inte en andlig kropp vid tiden för hans himmelfärd. Det var en för tillfället "antagen" kropp, som han begagnade för ett visst ändamål, t. ex. vid graven, i den övre salen och vid stranden av Genesarets sjö, när han uppenbarade sig för lärjungarna. Han sade: "En ande har icke kött och ben, som I sen mig hava". Jag är numera född av anden och har endast "antagit" denna kropp och jag är i stånd till att komma och försvinna som vinden. Bibeln säger: "Fördenskull varen ock I redo, ty den stund I icke menen det kommer Människosonen". (Matt. 24: 44). "Men vad jag säger till eder, det säger jag till alla: VAKEN." (Mark. 13: 37).

Skulle månne Herren uppmanat oss till att *vaka*, om han inte visste att "vaktarna" skulle bliva belönade för sin vaksamhet? Om det inte skulle vara möjligt för dem att veta om hans närvaro, varför skulle de

då vaka? Herren har aldrig begärt av oss att vi skola göra onödiga ting. Det synes mig att "vaktarna" skulle behöva någon slags andlig urskillningsförmåga och andligt omdöme.

Uppmaningen till "vaktarna" inbegriper två ting:

- 1) "Om vi inte vaka komma vi inte att kunna veta tiden för hans parousia (närvaro)",
- 2) "Om vi vakar, så komma vi att få veta när tiden är inne för hans närvaro. — "Vad jag säger till eder, det säger jag till alla: VAKEN." Vaka emedan du inte vet tiden. Vaka för att du må få veta och inte bli lämnad i mörkret med världen och med dessa, vilka sova och äro druckna. Låt oss inte ens bliva sömniga.

Efter allt att döma så leva vi i hans närvaro, han som har älskat oss och återlöst oss med sitt dyrbara blod. Han som sade: "Om jag går bort, så vill jag komma igen och taga eder till mig." (Joh. 14: 3). Liksom det var för lärjungarna vid Jesu första närvaro, så har också "vaktarna" i dag många rika bevis på att "dagen för hans närvaro är här." —

"Vad skall vara tecknet för din tillkommelse och tidsålderns slut"? sade lärjungarna. Lärjungarna visste att Jesu första ankomst hade skett omärkligt. Den hade varit okänd för många. De önskade inte förlora hans andra ankomst. — Johannes Döparen tvivlade, varför? Den gode och stränge Johannes Döparen. Han hade döpt Jesus. Han hade sett duvan sänka sig ned över Jesus. Han hade för sina lärjungar beskrivit Mästaren såsom "Guds Lamm som borttager världens synd." Och ändå, senare han till och med tvivlade.

I Joh. 1: 29—37 läsa vi följande:

Dagen därefter såg Johannes Jesus komma till honom och sade: Se, Guds Lamm, som borttager världens synd. Denne är det, om vilken jag sade: Efter mig kommer en man, som har varit före mig, ty han var förr än jag. Och jag kände honom inte, men på det att han skulle varda uppenbar för Israel, fördenskull har jag kommit för att döpa med vatten. Och Johannes vittnade och sade: Jag har sett Anden nedfara såsom en duva från himmelen, och han förblev över honom. Och jag kände honom icke, men den som sände mig att döpa med vatten, han sade till mig: den över vilken du får se Anden nedfara och förbliva, han är den som döper med

den Helige Ande. Och jag har sett och vittnat, att denne är Guds Son. Dagen därefter stod Johannes åter där och två av hans lärjungar. Och han såg på Jesus, som kom gående, och sade: Se, Guds Lamm. Och de två lärjungarna hörde honom tala och följde Jesus." —

Jag tänker ofta på Johannes Döparen, hur osjälvisk och storsinnad han var. Han rådde sina egna lärjungar till att följa en annan Mästare. Han uppmanade sina egna lärjungar att följa Jesus, och detta var ett bevis på verklig storsinhet. Inte underligt att Jesus sade om honom, som vi läsa i Luk. 7: 24—28:

"Men då Johannes' sändebud hade gått sin väg, begynte han (Jesus) tala till folket om Johannes: Vad gingen i ut i öknen till att se? Männe ett rör, som drives hit och dit av vinden? Eller vad gingen i ut till att se? Männe en människa, klädd i fina kläder? Se, de som bära präktiga kläder och leva i kräslighet äro i konungahusen. Eller vad gingen i ut till att se? Männe en profet? Ja, säger jag eder, och mer än en profet. Denne är det, om vilken det är skrivet: "Se, jag sänder min ängel före ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig." Ty jag säger eder: bland dem som äro födda av kvinnor är ingen större profet än Johannes Döparen, men den mindre i Guds rike är större än han." —

Ett rör, en mjuk och lättböjd karaktär. Var det detta som de väntade av Johannes Döparen? Utrustad med en fin klädnad. Var det så de tänkte sig förelöparen till Jesus Kristus? I så fall blevo de missräknade. I stället "var han klädd i kamelhår och hade en lädergördel om sina länder, och han åt gräshoppor och vildhonung". (Mark. 1: 6), men han var en profet och mer än en profet. Och ändå, i trots av hans karaktärsstyrka, oaktat hans verkliga storhet så blev hans tro prövad. Vi läsa därom i Luk. 7: 19—23:

"Och Johannes kallade till sig två av sina lärjungar och sände dem till Jesus och sade: Är du den som skall komma, eller skola vi förbida någon annan? Och då männen kommo till honom, sade de: Johannes Döparen har sänt oss till dig, sägande: Är du den som skall komma, eller skola vi förbida någon annan? Men i samma stund botade han många från sjukdomar, plågor och onda andar och gav många blinda deras syn. Och Jesus svarade och sade till dem: Gån och berätten för Johannes, vad i haven sett och hört: blinda få sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra, döda stå upp, och för fattiga förkunna evangelium. Och salig är den som icke tager anstöt av mig." —

Varför gav vår Herre Jesus åt Johannes lärjungar dessa tecken till svar och som bevis på Jesu närvaro? Han kunde ju ha berättat för dem om Davids profetia. Han kunde ju ha berättat för dem vad profeten hade sagt om Mästaren, att han skulle födas i staden Betlehem. Han kunde påmint dem om profetian, som talade om hans "jungfrufödelse". Han kunde ha påmint dem om det faktum, att änglarna sjöngo, när han var född i Betlehem. Eller han kunde också begagnat sig av kronologi för att bevisa att han var "närvarande." Han kunde ha fäst deras uppmärksamhet på Daniels "sjuttio" veckor och andra kronologiska bevis, men i stället för att göra detta, valde han att hänvisa till "tecknen", som bevis på hans "närvaro", och dessa "tecken" voro säkerligen ägnade att i hög grad stärka tron hos Johannes Döparen.

Men detta var inte det enda skälet till att dessa tecken blevo givna. Johannes Döparen var en profet, men Mästaren sade, att han var mer än en profet. Ja, han var en bild av "Församlingen" i närvarande tid. Den kommer att *förminska* i samma mån som den kommer att *föröka* på den *andra* sidan. Och på liknande sätt som Johannes har några, vilka ha förstått och trott på Kristi andra närvaro och talat därom för andra, fått sin tro prövad av olika slags prövningar. Därigenom ha de sviktat i sin forna övertygelse, precis som Johannes vacklade i sin tro. Och även i dag öppnas blindas ögon till att förstå den stora sanningen, som måste förstås i vår tid, och lama kunna vandra i ett klarare ljus än någonsin förut, och dövas öron öppnas till att höra den dyrbara "Moses och Lammets sång, för evangelium, för sanningens evangelium, detsamma som förkunnades för Abraham, att Gud skall välsigna alla slakten på jorden. Evangelium predikas för de fattiga utan pengar och utan kostnad till något "system", det förkunnas genom det tryckta ordet och genom radioutsändningar.

De tecken som vår Herre Jesus gav åt Johannes Döparen voro tillräckliga för honom. Jag tror att tecknen gavs för att visa oss, att även vi skola i dag låta oss nöja med vår egen tids tecken för att förstå och igenkänna Kristi närvaro. Äro de tecknen, som han har givit åt oss tillräckliga för att stärka vår tro.

Låt mig fråga dig så här: "En av dina vänner tyckte om att tala om för dig att han ämnade resa bort och återvända senare, men på ett stilla och anspråkslöst sätt, genom att smyga sig in i staden som en tjuv om natten. Men antag att han omtalade för dig, innan han for bort, att vissa tecken på händelser skulle inträffa när han kommit tillbaka, och att du måtte spana efter dessa tecken. Antag vidare att du efterkom din väns anvisningar och verkligen spanade och väntade på att få se dessa tecken eller händelser. Skulle du då inte, om ifrågavarande tecken blevo synliga för dig, verkligen kunna tro och förstå att din vän nu var närvarande, ehuru du just nu inte kunde se honom personligen — skulle du inte göra det?"

Och nu ämnar jag räkna upp några få tecken, som jag tror är tecken på Kristi närvaro i dag. Jag önskade att vi hade tid till att räkna upp dem alla. Jag skulle önska att vi hade tid till att granska detta ämne i detalj, men vi kan inte göra det, som du kanske förstår.

Men jag hoppas att kunna inspirera "väktarna" så att de kommer att forska vidare i dessa ting, så att de kommer att studera dessa ting även om "bespottare" komma att fortsätta med att fråga: "Var är löftet om hans tillkommelse eller bevisen om hans närvaro?" (se 2 Petr. 3: 3—4), "Ty från den dag, då våra fäder avsomnade, förbliver allt, såsom det har varit från skapelsens begynnelse".

Jag ämnar läsa Dan. 2: 31—35 och verserna 44 och 45:

"Du, o konung, såg i din syn en stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög och dess glans över måttan stor, och den var förskräcklig att skåda. Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst och armar voro av silver, dess buk och länder av koppar, dess ben voro av järn, dess fötter delvis av järn och delvis av lera. Medan du nu betraktade den, blev en sten lösripen, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som voro av järn och av lera, och krossade dem. Då blev på en gång alltsammans krossat, järnet, leran, kopparen, silvret och guldets, och det blev såsom agnar på en tröskloge om sommaren, och vinden förde bort det, så att man icke mer kunde finna dess plats. Men av stenen, som hade träffat bildstoden, blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden." —

"Men i de konungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras, och vars makt icke skall bliva överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och göra en ände på alla

dess andra riken, men själv skall det bestå evinnerligen, ty du såg ju, att en sten blev lösdreven från berget, dock icke genom människohänder, och att den krossade järnet, kopparen, leran, silvret och guldets. Så har en stor Gud uppenbarat för konungen vad som skall ske i framtiden, och drömmen är viss, och dess uttydning är tillförlitlig." —

Detta är en profetia som vi alla äro förtrogna med. Den är en del av den *gamla, gamla* historien och sanningen.

Stenen träffade bildstoden. Bildstoden krossades. Under den gamla samhällsordningens dagar håller ett nytt rike på att upprättas. I de konungars dagar, sade profeten, i dagarna för Människosonens närvaro, både dessa uttryck äro mycket betydelsefulla och de löpa jämsides med varandra. Den gamla ordningen krossas. Varför? Emedan han (Herren) skall sönderslå dem med järnspira, såsom lerkärl skall han krossa dem". (Ps 2: 9). De kommer att söndersmulas.

Ser vi att detta krossande av denna världens riken pågår nu? Håller denna profetia på att uppfyllas? För oss är detta ett tecken på Människosonens närvaro, ett bevis på avslutningen på denna evangelie tidsålder. Vårt "vakande" består inte uti att skåda upp mot himmelens skyar, utan i stället att spana efter *tidens tecken*, att forska i "*det säkra profetiska Ordet*." Uppenbarelsens ljus är en sanningens lampa, som skiner för oss på en mörk plats. Ytligt sett säger oss vårt vakande, att vi nu leva i "*ändens tid*". Runt omkring oss ser vi hur människorna fara av och an. se Dan. 1:te kap. eng. bibeln). Vi ser ett oerhört växande i kunskapen. Men ett djupare studium i ämnet talar om för oss om andra händelser, som skola inträffa under denna tid. Uti Dan. 12: 7—12 finna vi stora bevis i de där nämnda — 1260—1290 och 1335 dagarna. Studera dessa profetiskt angivna dagar och de komma att bilda eller frammana andra tecken på att vi nu leva i dagarna för Människosonens närvaro. Men nu ha vi blott tid till att läsa Dan. 12: 10, som lyder sålunda:

"Många skola varda renade och tvagna och luttrade, men de ogudaktiga skola öva sin ogudaktighet, och ingen ogudaktighet skall förstå detta, men de förståndiga skola förstå det."

Jag har läst för er 1 Tess. 5:te kap. och de första nio verserna. Här

funno vi att det gjordes skillnad mellan "Ijusets" barn, "dagens" barn och dem, som hörde natten och mörkret till. Vi uppmanades även till att vara nyktra och vaka samt att inte sova såsom de andra. Detta bibelställe säger oss att somliga skola vara sovande och glömma bort tecknen på Kristi närvaro. Några skulle vara *druckna*, berusade av falska läror, berusade av en felaktig tolkning eller uppfattning av Guds Ord, berusade av denna världens och själviskhetens ande. Men de som äro vakande kommer att förstå tvenne ting.

1) De veta att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. (Se vers 2).

2) De kommer att veta att under Herrens närvaro skall det bliva en tid av nöd, som skall komma i spasmer, likasom födslovåndan över den havande kvinnan. (Se vers 3). Herrens närvaros dag kommer att bliva en dag av nöd och födslovånda.

År 1914, vid slutet av hedningarnas tider, kom den första spasmen eller krampryckningen av den stora världsnöden, och sedan den tiden har världen skakats av flera sådana spasmer eller krampryckningar. År 1929 kom den stora depressionen. År 1939 utbröt det andra världskriget. År 1950 kom Korea-konflikten. Vi ha väl alla känt många sådana krampryckningar likt födslovåndan över en havande kvinna. Förstå vi att dessa "födslovåndor" eller smärtor gives oss till bevis för att Herren är här, kommen såsom en tjuv om natten. För dessa, som äro "*dagens*" barn, är detta ett tecken på Människosonens närvaro.

Uti Matt.. 24: 7—14 läsa vi följande:

"Ty folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall vara hungersnöd och farsorter och jordbävningar på den ena orten efter den andra. Men allt detta är begynnelsen till födslosmärtor. Då skola de antvarda eder till lidande och dräpa eder, och I skolen vara hatade av alla folk för mitt namns skull. Och då skola många taga anstöt och förråda varandra och hata varandra." Och många falska profeter skola uppkomma och vilseleda många. Och emedan laglösheten får överhand skall kärleken kallna hos de flesta. Men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst. Och detta evangelium om riket skall varda predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma." —

Dessa dagar bliva med all säkerhet mycket prövande, men om vi tåligt uthärdar intill änden, skola vi bliva frälsta.

Låt mig fråga dig: "Har du, under din livstid, sett "folk resa sig mot folk och rike mot rike"?

Låt mig fråga dig: "Har du sett bröder taga anstöt av varandra, och det ibland för de mest obetydliga saker?"

Har vi sett hur "laglösheten" utbreder sig och därför kallnar kärleken hos många?"

Har vi sett huru människor, på grund av det egna jaget, uppträder med falsk förkunnelse för att skaffa sig egna anhängare?

Låt mig även fråga: "Har vi träffat några, som tycker att det inte är nödvändigt att vittna om Sanningen offentligt i dag?"

Men vi ser nu, att detta är en del av det prov till att uthärda som vi måste genomgå, ty detta vittnesbörd skall givas.

Om vi har sett dessa ting, då har vi också sett tecknen på Människosonens närvaro.

Om vi så hade tid, så kunde vi även tala om "judarnas återvändande till Palestina" som ett stort bevis på, att vi nu leva i dagarna för Människosonens närvaro, men tiden medger inte att i detalj utveckla denna sak. Vaktarna förstå dock att profetiorerna hålla på att uppfyllas. Huvudskördemannen är här.

Vet du varför Döda Havet säges vara "dött"? Döda Havet får sitt vattentillflöde från floden Jordan och ändå säges det vara "dött". Orsaken är helt enkelt den att den inte har något utlopp, den ger aldrig ifrån sig något friskt vatten utåt. Det behåller allt vad det får och kan. Så är det också med somliga av oss, *det är tecken på "andlig död"*.

Vi dricka också av "Jordans" vatten, men vi ger aldrig ut något eller delar med oss åt andra av det dyrbara sanningsvattnet, som vi själva undfått av Herren.

Bibeln säger att "detta evangelium om Riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma". Men den som håller ut intill änden, den skall varda frälst. Vi har sett allt detta. *För oss är detta, som vi nu har sett, tecken på Kristi närvaro.*

Som en tjuv är han här. I hemlighet, i stillhet, obemärkt, ej känd för världen. Inte känd för dem som sova. Inte känd för de som äro druckna. Men känd för "väktarna" och dessa fröjdar sig. Ljuset, som har lyst på "väktarnas" stig, har nu samlat sig i en "*brännpunkt*" genom de tecken som har givits oss. Dessa tecken äro långt större än de, som gavs åt Johannes Döparen.

Världen fortsätter som vanligt, äter, dricker, man gifter sig och bortgiftes, planterar och bygger, precis som det skedde i Noas dagar, på samma sätt skall det vara nu. (Luk. 17: 26—30). Även detta är för oss ett tecken. Vi leva i en tid då vi har blivit rikligen välsignade. Vi fröjda oss över skördetidens arbete. Vi har sett hur Huvudskördemannen har välsignat skördemännen på fältet. Guds Ord har öppnats för oss på det mest underbara sätt. Välsignade bliva "väktarna", när den **STORE FURSTEN STÅR UPP**.

"Skördetiden är världens ände". (Matt. 13: 39). Det råder intet tvivel om att vi nu lever i denna tidsålders slut. De, som veta detta, har morgonstjärnans ljus i sina hjärtan, som upplyser deras hjärtan och sinnen till att förstå att **SKÖRDENS HERRE ÄR HÄR**. En av de verkningar, som erkännandet och uppskattningen av den stora sanningen om att Kristus är närvarande har med sig, är inspirerandet till större nit för Herrens sak. Vi bör inte vara rädda för entusiasm och frimodighet. Vi böra vara angelägna att förkunna för hela världen dessa välsignade sanningar. Vi skall inte bekymra oss om några skulle säga att detta är nit utan kunskap. Även om det vore så, skulle detta vara bättre än kunskap utan nit. Nit, mina vänner, är en egenskap som tillhör Herrens hus. Nit förtärde vår Herre Jesus i sitt offrande. Nit kommer att förtära vår tids troende och trogna sannings-vänner. Nit kommer att hjälpa oss till att finna tillfällen till att tjäna Herren och våra bröder. Han, som var med den första kristna församlingen, är också med oss med samma makt. Ja, all makt har givits åt honom.

Låt oss aldrig tvivla på Kristi närvaro och på hans makt, ty MÄSTAREN ÄR HÄR OCH KALLAR DIG. A M E N.